

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2012, čj. RUD/4517/2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2013, čj. 6 A 30/2013 – 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2012, čj. RUD/4517/2012, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 400 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním pořadu Hlava v oblacích dne 21. 8. 2011 od 20:00 hodin a dne 22. 8. 2011 od 13:00 hodin na program Nova Cinema žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 2. 7. 2013, čj. 6 A 30/2013 – 47, zamítl. Rozsudek městského soudu,

stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Stěžovatelka byla přesvědčena, že jí byla sankce uložena nezákonně, protože žalovaná nesplnila povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Z § 2 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání nelze dovodit, že předchozí upozornění je účinné pro všechny programy provozované týměž provozovatelem. Toto ustanovení se týká dodržování povinností podle zákona o vysílání bez ohledu na to, kolik programů provozovatel provozuje. Provozovatel je povinen dodržovat při provozování všech svých programů povinnosti stanovené zákonem, každý z těchto programů však provozuje na základě zvláštní licence.

5. Stěžovatelka nesouhlasila se způsobem, kterým městský soud vypořádal žalobní námitku týkající se dopadu výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání na aplikaci § 63 odst. 1 písm. b) a c) tohoto zákona. Tuto námitku je třeba posoudit obecně bez ohledu na to, zda je posuzován správní delikt, za který lze uložit sankci odnětí licence, či nikoliv. Způsob, kterým městský soud vyložil § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání, by vedl k tomu, že zákon o vysílání by měl dvojí režim, a to (1) pro správní delikty, za které je možné odnětí licence, porušení zákona podle § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání by se pak hodnotilo samostatně pro každý program provozovaný týměž provozovatelem, a (2) pro správní delikty, které nemohou vést k odnětí licence, upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání by se pak posuzovalo společně pro všechny programy provozované jedním provozovatelem. Stěžovatelka uzavřela, že při výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání je třeba posuzovat porušení zákonných povinností samostatně pro každý program téhož provozovatele, protože každý program je provozován na základě zvláštní licence.

6. Dále stěžovatelka setrvala na názoru, že pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobily ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých zejména s ohledem na obsah pořadu, jeho stopáž, počet a stopáž vytýkaných scén, vyznění těchto scén v kontextu děje a vysílání pořadu ve večerních hodinách. Stěžovatelka nespáchala správní delikt, protože nebyla naplněna materiální stránka jiného správního deliktu, jehož skutková podstata je vymezena v § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání.

7. Stěžovatelka vytkla městskému soudu, že přisvědčil hodnocení žalované, podle kterého je stěžovatelka subjektem s dominantním postavením s vysokou sledovaností, přestože sledovanost programu byla okolo 5 %. Stěžovatelka nepovažovala tento závěr za podložený, protože provozovatele, byť celoplošného, programu se sledovaností okolo 5 % nelze hodnotit jako subjekt s dominantním postavením a vysokou sledovaností. Rozhodnutí žalované je v tomto směru nesrozumitelné.

8. Závěr městského soudu, že sankce za vysílání téhož pořadu na programu Nova byla stěžovatelce uložena za skutek, který byl ve všech ohledech podobný jako nyní posuzovaný skutek, byl podle stěžovatelky nezákonný. Pořad byl v posuzované věci vysílán na programu s několikanásobně nižší sledovaností a v pozdějším vysílacím čase (v rámci časového úseku od 6:00 do 22:00 hodin). Pokud by byl tento skutek posuzován jako ve všech ohledech podobný skutku dřívějšímu, byla by popřena zásada hodnocení kritérií pro stanovení výše pokuty podle § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, protože by byla posouzena pouze některá ze zákonných kritérií. Stěžovatelka byla přesvědčena, že při stanovení výše pokuty je třeba zohlednit

sledovanost programu, na kterém byl pořad vysílán, i čas jeho vysílání. Dále namítla, že žalovaná rozhodla v rozporu s principem proporcionality, protože pokuta je zcela zjevně nepřiměřená z důvodů uvedených v žalobě. Žalovaná překročila meze správního uvážení, a její rozhodnutí je proto nezákonné.

9. Podle stěžovatelky je napadený rozsudek také nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože městský soud se nedostatečně vypořádal se žalobní námitkou, že je nutno posuzovat porušení povinností samostatně pro každý program provozovaný týmž provozovatelem, a to konkrétně v části odůvodnění, kterou se soud vypořádal s poukazem stěžovatelky na možný dopad výkladu zákona na aplikaci sankce odnětí licence. Městský soud dostatečně nevysvětlil, že argumenty stěžovatelky nejsou pro věc relevantní, pokud § 63 odst. 1 zákona o vysílání upravuje tzv. kvalifikovaná porušení, jejichž postih nezávisí na předchozím uplatnění opatření k nápravě.

IV.

10. Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že tvrzení o dominantním postavení stěžovatelky na mediálním trhu bylo logické. Žalovaná není povinna zjišťovat údaje o sledovanosti pořadu přímo od stěžovatelky. Údaje z webových stránek Asociace televizních organizací byly přiloženy k zahájení správního řízení. Stěžovatelka se k nim nikdy nevyjádřila ani nenamítla jejich nesprávnost. Žalovaná podotkla, že Asociace televizních organizací je samoregulační orgán a stěžovatelka je jejím členem.

11. Dále žalovaná uvedla, že obsah kritérií pro stanovení výše pokuty a způsob hodnocení zjištěných údajů spadá do její správní úvahy. Stěžovatelka je dominantní subjekt s vysokou sledovaností, její programy jsou vysílány celoplošně. Skutečnost, že určitý program má doloženou sledovanost, nemůže vést k nezákonnosti správního rozhodnutí. Žalovaná ve svém rozhodnutí vysvětlila, proč uložila za odvysílání stejného pořadu vyšší pokutu.

12. Žalovaná nesouhlasila se stěžovatelkou, že se městský soud nedostatečně vypořádal se žalobními námitkami, a k ostatním námitkám odkázala na napadený rozsudek.

V.

13. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

14. Kasační stížnost není důvodná.

15. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Důvodnost této námítky by totiž bránila projednání ostatních kasačních námitek. Stěžovatelka vytkla městskému soudu, že se nedostatečně vypořádal se žalobní námitkou týkající se dopadu výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání na aplikaci § 63 odst. 1 písm. b) a c) tohoto zákona.

16. Městský soud uvedl, že vliv výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání na aplikaci § 63 odst. 1 písm. b) a c) tohoto zákona není pro posuzovanou věc relevantní, protože § 63 odst. 1 zákona o vysílání upravuje tzv. kvalifikovaná porušení zákona, jejichž postih nezávisí na předchozím uplatnění opatření k nápravě. Nejvyšší správní soud shledal tento závěr z hlediska přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí dostatečným. Soud vysvětlil, z jakého důvodu není stěžovatelčin odkaz na § 63 odst. 1 zákona o vysílání pro věc rozhodný. Zároveň nebyl důvod, aby soud posoudil tuto námitku „obecně“, jak se stěžovatelka domáhala. Námitka se totiž mýjela

s předmětem řízení o žalobě, kterým bylo porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. správní delikt, který nemůže vést k uložení sankce odnětí licence podle § 63 tohoto zákona.

17. Stěžovatelka namítla, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákonem o vysílání, protože upozornění na porušení povinnosti, kterého se stěžovatelka dopustila odvysíláním pořadu na jiném programu, nebylo relevantním upozorněním ve smyslu § 59 odst. 1 tohoto zákona. Stěžovatelka byla přesvědčena, že porušení zákonných povinností je třeba posuzovat samostatně pro každý program (licenci) provozovatele.

18. Podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání platí, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání upozorní provozovatele vysílání na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě, pokud provozovatel porušuje (1) povinnosti stanovené tímto zákonem nebo (2) podmínky udělené licence. Smyslem citovaného ustanovení je zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl trestán za jednání, jehož protiprávnosti si nebyl vědom. Realizuje se tak preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává provozovateli vysílání prostor k dobrovolné nápravě deliktního jednání (odstraněním závadného stavu), resp. dovoluje, aby první porušení povinnosti provozovatele vysílání bylo beztrestné s tím, že provozovatel bude upozorněn na protiprávnost svého jednání a pro příště si bude závadnosti tohoto jednání vědom a vyvaruje se ho (srov. např. rozsudky ze dne 10. 2. 2010, čj. 6 As 17/2009 - 94, nebo ze dne 29. 5. 2013, čj. 3 As 65/2012 - 24, obdobně též usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 - 101, č. 2632/2012 Sb. NSS).

19. Z citovaného ustanovení vyplývá, že žalovaná je povinna upozornit provozovatele vysílání ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání ve dvou případech, a to pokud porušuje podmínky udělené licence nebo povinnosti stanovené zákonem o vysílání. Je nepochybné, že v prvně jmenovaném případě, tj. v případě porušení podmínek licence, se předchozí upozornění musí vztahovat na porušení podmínek téže licence. Porušení podmínek licence úzce souvisí pouze s určitou licencí, je proto žádoucí, aby provozovatel vysílání byl sankcionován za porušení podmínek určité licence pouze v případě, že byl upozorněn na porušení podmínek téže licence již v minulosti. V případě druhém, tj. při porušení povinností stanovených zákonem o vysílání, je situace odlišná. V tomto případě totiž provozovatel vysílání porušuje povinnost, která mu vyplývá přímo ze zákona (nikoliv z určité licence). Jedná se o obecnou povinnost, která se váže k provozovateli vysílání, nikoliv k jednotlivým licencím či programům. Provozovatel ji proto musí plnit v rámci všech svých licencí. Tento závěr ostatně připustila i stěžovatelka, když uvedla, že provozovatel vysílání je povinen dodržovat povinnosti stanovené zákonem při provozování všech svých programů (viz bod 4).

20. Lze tedy uzavřít, že regulátor splní podmínku pro uložení sankce stanovenou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání i tehdy, pokud se předchozí upozornění na porušení zákonné povinnosti vztahovalo k jinému programu téhož provozovatele (provozovanému na základě odlišné licence). Je totiž nepochybné, že provozovatel vysílání si je vědom protiprávnosti určitého jednání, pokud byl na jeho závadnost, zejména s mírou totožnosti jako v nyní posuzované věci, již v minulosti upozorněn.

21. V posuzované věci stěžovatelka porušila povinnost nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hodin do vysílání pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých [§ 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání]. Tato povinnost vyplývá provozovateli vysílání obecně ze zákona a není vázána pouze ke konkrétnímu programu či licenci (viz výše). Provozovatel vysílání je povinen ji dodržovat ve vztahu ke všem jím provozovaným programům (licencím). Stěžovatelka porušila uvedené ustanovení odvysíláním totožného pořadu i v minulosti, za což jí žalovaná pravomocně uložila pokutu. Rozhodnutí

o uložení pokuty bylo potvrzeno i správními soudy (viz rozsudek městského soudu ze dne 16. 2. 2011, čj. 5 A 229/2010 – 91, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2011, čj. 3 As 10/2011 - 120). Stěžovatelka tedy byla upozorněna na závadnost svého jednání a nepochybně si musela být vědoma, že zařazením předmětného pořadu do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin porušuje povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.

22. Nejvyšší správní soud proto shodně s městským soudem uzavřel, že žalovaná splnila povinnost předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, pokud v minulosti sankcionovala stěžovatelku za porušení stejné zákonné povinnosti od vysíláním téhož pořadu, byť byl tento pořad vysílán na jiném programu stěžovatelky provozovaném na základě jiné licence.

23. Tímto závěrem Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá, jaká konkrétní kritéria musí splňovat předchozí upozornění. Uvedená otázka není jednotlivými senáty zdejšího soudu řešena jednotně, a proto byla předložena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47). V nyní posuzované věci byl ovšem pořad, na jehož závadnost byla stěžovatelka upozorněna v minulosti, a pořad, za který byla aktuálně sankcionována, zcela totožný. Otázka, kterou se bude zabývat rozšířený senát, proto nebyla pro posouzení této věci podstatná. Nejvyšší správní soud se zabýval pouze tím, zda žalovaná splnila povinnost předchozího upozornění, pokud upozornila stěžovatelku na porušení téže povinnosti od vysíláním téhož pořadu, byť byl tento pořad vysílán na jiném programu stěžovatelky než v případě aktuálně sankcionovaného jednání.

24. Stěžovatelka dále namítla, že § 2 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, na který odkázal městský soud, nesvědčí závěru, že předchozí upozornění se má vztahovat ke konkrétnímu provozovateli bez ohledu na to, kolik programů provozuje. Nejvyšší správní soud k této námitce podotýká, že městský soud neopřel své přesvědčení o předchozím upozornění o uvedené ustanovení. Závěr, že předchozí upozornění se může týkat porušení povinností na jiném programu téhož provozovatele, městský soud dovodil přímo z § 59 odst. 1 zákona o vysílání (viz str. 8 napadeného rozsudku). Ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání citoval pro bližší vymezení pojmu provozovatel vysílání.

25. Jak soud již uvedl, stěžovatelka byla přesvědčena, že porušení zákonných povinností je třeba posuzovat samostatně pro každý program (licenci) provozovatele. Tento závěr opřela zejména o tvrzený vliv výkladu § 59 odst. 1 zákona o vysílání na aplikaci § 63 odst. 1 tohoto zákona. Nejvyšší správní soud obdobně jako městský soud shledal, že § 63 odst. 1 zákona o vysílání nelze v posuzované věci aplikovat. Toto ustanovení se totiž nevztahuje k porušení povinností uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, za které byla stěžovatelka sankcionována. V dané chvíli je proto uvedená námitka pouze hypotetická, soud se k ní vyjádří teprve tehdy, bude-li vznesena v řízení, v němž bude § 63 odst. 1 zákona o vysílání aplikován.

26. Stěžovatelka setrvala na názoru, že nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu. Stejnou námitku vznesla v žalobě, přičemž městský soud k ní uvedl, že nemá důvod odchýlit se od svých předchozích závěrů vyslovených v rozsudku čj. 5 A 229/2010 - 91, kterými podrobně zhodnotil závadnost předmětného pořadu. Uvedený rozsudek byl napaden kasační stížností, Nejvyšší správní soud ji rozsudkem čj. 3 As 10/2011 – 120 zamítl. Městský soud rovněž vysvětlil, jaký vliv má na naplnění materiální stránky správního deliktu doba vysílání posuzovaného pořadu. Dovodil, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 – 84, nejsou v dané věci použitelné, protože vycházely z jiných skutkových okolností (vysílání reportáže krátce před 22. hodinou).

27. Stěžovatelka v kasační stížnosti nebrojila proti uvedeným závěrům městského soudu, pouze obecně, s odkazem na žalobní tvrzení nesouhlasila, že byla naplněna materiální stránka správního deliktu, protože pořad ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobily ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu a tedy i stížní námitky, jimiž se Nejvyšší správní soud zabývá (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), se vždy odvíjejí od tvrzeného pochybení krajského soudu. Stěžovatel je proto v souladu s dispoziční zásadou, která ovládá řízení o kasační stížnosti, povinen v kasační stížnosti uvést jím spatřované důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu a vymezit tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. K účinnému zpochybnění právního názoru krajského soudu nepostačuje pouhé zopakování žalobních tvrzení (viz např. rozsudky ze dne 30. 6. 2010, čj. 8 Afs 4/2010 – 142, ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005 – 74, nebo ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006 – 58).

28. Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud se s uvedenou žalobní námitkou řádně, srozumitelně a logicky vypořádal, vysvětlil, v čem spatřuje závadnost scén posuzovaného pořadu a zda měla doba vysílání pořadu vliv na naplnění materiální stránky správního deliktu. Stěžovatelka těmito závěry v kasační stížnosti ničeho nevytkla, a nevymezila tak dostatečně rozsah kasačního přezkumu. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně podotýká, že se ztotožnil se závěry městského soudu a neshledal důvod odchýlit se od dříve vysloveného hodnocení předmětného pořadu (srov. rozsudek městského soudu čj. 5 A 229/2010 – 91 ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu čj. 3 As 10/2011 – 120).

29. Stěžovatelka také namítla, že nemohla být hodnocena jako subjekt s dominantním postavením s vysokou sledovaností ani v rámci hodnocení kritérií podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání, protože sledovanost programu byla okolo 5 %. Rozhodnutí žalované proto bylo nesrozumitelné.

30. V hodnocení kritéria „postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu“ žalovaná uvedla, že stěžovatelka je na mediálním trhu dominantní subjekt s vysokou sledovaností. Vysílání provozuje celoplošně, proto jej může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel České republiky. Odpovědnost stěžovatelky je ve srovnání s regionálními a místními provozovateli televizního vysílání vysoká s ohledem na pravděpodobný vysoký zásah divácké veřejnosti programem Nova Cinema. Předmětné hodnocení navíc směřuje právě k postavení provozovatele na mediálním trhu, nikoliv ke sledovanosti konkrétního pořadu. V hodnocení kritéria „rozsah, typ a dosah závadného vysílání“ žalovaná podotkla, že podle údajů Asociace televizních organizací byla sledovanost (pro share pro 15+) v týdnu od 15. do 21. 8. 2011 za celý den 5,51 % a v období tzv. prime time (tj. od 19 do 23 hodin) 5,19 %. Žalovaná považovala toto kritérium za podpůrné, nikoliv zásadně určující výši sankce. Rozhodující pro uložení sankce byly míra zavinění a závažnost věci.

31. Nejvyšší správní soud obdobně jako městský soud nepochyboval, že žalovaná uvedeným způsobem dostala svým povinnostem stanoveným v § 61 zákona o vysílání a vzala v úvahu okolnosti rozhodné pro uložení pokuty a stanovení její výše. Žalovaná zohlednila nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale také sledovanost jeho vysílání (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 As 10/2007 – 123). Do úvahy vzala i skutečnost, že stěžovatelka je dominantní subjekt na mediálním trhu, jehož vysílání má obecně vysokou sledovanost a může jej přijímat až 70 % obyvatel. Zároveň zohlednila konkrétní sledovanost programu, která byla okolo 5 %. Dominantní postavení stěžovatelky na mediálním trhu žalovaná nedovodila z míry sledovanosti programu Nova Cinema. Zmínka o dominantním postavení se vztahovala k obecnému popisu stěžovatelky jako provozovatele vysílání na mediálním trhu, jejíž vysílání je celoplošné a může jej přijímat až 70 % obyvatel.

32. Rozhodnutí žalované tedy nebylo nesrozumitelné. Naopak, logicky a přezkoumatelně vysvětlilo, jak žalovaná zohlednila jednotlivá kritéria pro ukládání pokut. Žalovaná nadto dostala své povinnosti uvést, která kritéria považuje pro posouzení věci za klíčová a která jsou pro uložení sankce pouze podpůrná (srov. rozsudky ze dne 30. 4. 2008, čj. 4 As 34/2007 – 129, a ze dne 23. 4. 2009, čj. 4 As 60/2008 – 100), a zároveň vysvětlila, jak se hodnocení těchto kritérií promítlo do výše uložené pokuty (viz např. rozsudek ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 143/2011 – 83).

33. Stěžovatelka rovněž nedůvodně namítla nezákonnost závěru městského soudu, že sankce za vysílání téhož pořadu na programu Nova byla stěžovatelce uložena za skutek, který byl ve všech ohledech podobný jako skutek v posuzované věci. Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že skutek, za který byla stěžovatelce uložena pokuta v minulosti, a nyní posuzovaný skutek jsou podobné. Oba skutky totiž spočívaly v odvysílání pořadu Hlava v oblacích, kterým stěžovatelka porušila povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Městský soud nepochybil, že skutky se v určitých ohledech lišily – byly vysílány v jiných dnech a odlišné denní době a rovněž na jiném programu stěžovatelky. Ze správního rozhodnutí i z napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že žalovaná i městský soud vzaly v úvahu konkrétní sledovanost programu Nova Cinema (viz výše) i denní dobu vysílání pořadu.

34. Doba vysílání pořadu však neovlivnila naplnění materiální stránky posuzovaného deliktu a městský soud tento závěr řádně zdůvodnil. Skutkový rámec rozsudku čj. 8 As 79/2010 – 84, kterého se stěžovatelka dovolávala, byl totiž zásadně odlišný od posuzované věci. Lze stručně připomenout, že přes odvysílání pořadu krátce před desátou hodinou večerní bylo v tomto případě vzhledem ke kvalitě a množství sporných záběrů shledáno porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. V nyní posuzované věci byl pořad odvysílán v prvním případě od 20:00 hodin a ve druhém případě od 13:00 hodin. V prvním případě by ze stopáže závadných scén bylo možné usuzovat, že některé scény byly odvysílány těsně před 22. hodinou. Většina problematických scén však byla odvysílána již v první polovině pořadu, tj. v době, která se těsně nepřibližovala 22. hodině. V případě odvysílání pořadu od 13:00 hodin nelze hovořit o možném vlivu na naplnění materiální stránky, protože tato doba vysílání se zjevně neblíží desáté hodině večerní (srov. např. rozsudek ze dne 28. 12. 2011, čj. 8 As 80/2011 – 82).

35. Stěžovatelka dále namítla, že pokuta je z důvodů uvedených v žalobě zcela zjevně nepřiměřená. V žalobě stěžovatelka tvrdila, že dvojnásobná pokuta je vzhledem k dříve uložené pokutě nepřiměřená zejména kvůli nižší sledovanosti programu Nova Cinema a denní době vysílání pořadu. Městský soud k této námitce uvedl, že nepovažuje uloženou pokutu ve vztahu k dříve uložené pokutě za nepřiměřenou. Pokuta byla uložena stejnému provozovateli za ve všech ohledech obdobný skutek. Městský soud doplnil, že při přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze to, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených zákonem (srov. rozsudek ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 – 87).

36. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem neshledal uloženou pokutu jako zcela zjevně nepřiměřenou. Stanovení výše pokuty za správní delikt je věcí správního uvážení (viz např. rozsudek ze dne 29. 6. 2005, čj. 8 As 5/2005 – 53, č. 1062/2007 Sb. NSS), které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 As 47/2003 – 48, a obdobně rozsudek ze dne 13. 4. 2010, čj. 8 As 72/2009 – 114). Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaná při uložení pokuty vybočila z mezí správního uvážení

nebo je zneužila. Přihlédla ke všem zákonným kritériím pro stanovení výše pokuty a logicky a srozumitelně popsala jejich hodnocení. Z obsahu správního spisu rovněž nevyplynulo, že by se v procesním postupu žalované vyskytla nějaká pochybení či vady. Stěžovatelka ostatně nenamítla, že by správní uvážení žalované bylo vadné v rozsahu, který jsou správní soudy oprávněny přezkoumat. Pouze podotkla, že dvojnásobně vysoká pokuta za odvysílání pořadu na programu s nižší sledovaností a v odlišné denní době není přiměřená.

37. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

38. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. prosince 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu